Poustevník na skále svatojanské.

Román z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

DÍL III.

Pokračování.

Úzkostlivě volal vábné podoby ze svého posledního života a pobízel je, aby zůstaly. Ale ony prchaly, při čemž, jak se domníval, úzkostlivě mu šeptaly: Tvé krásné dny minuly — začni znova počítati své hříchy!

Ubohý samotář! Minulost zapálila znova svá světla kol něho, stíny z říše mrtvých zaujaly bývalá místa vedle jeho lože, a on prosil na kolenou Boha, aby se smiloval nad jeho trápením a seslal mu klid.

Ale klid se nedostavoval.

Po podobách trapné minulosti dostavila se předzvěst chvíle, až se za denního světla spatří se synem.

Tato noc probudila upomínku na nesčetné noci, které dříve probděl tímže způsobem. Jak byl s to trpěti tak neslýchaně, že den ode dne, noc od noci musil míti nové chvíle soužení?

Bůh seslal mu ve svém milosrdenství dlouhé mezidobí úlevy. Bylo by možné, aby nyní, když sestárl a duše již neměla síly odolávati rozrývajícímu trápení, týž milosrdný Bůh dovolil, aby on ztratil svou oporu, svou naději, svou blaženou víru a šťastné smíření a aby byl znova odstrčen do bezmezné tůně, z níž byl vysvobozen.

A ještě jednou prosil, prosil, co studené kapky potu úzkosti zvlhčily jeho čelo: "Dej mně klid, Bože, a každé pozemské přání vyhyne pro mne.... Poznávám to nyní: nezasloužil jsem si milosti, která svlažovala poslední má léta. Abych usmířil svou starou hrdost, uvedl jsem takřka na scestí srdce synovo, příliš ohnivě jsem žebronil o to, co snad nebylo pro něho prospěšno, abych sám pocítil blaženost z vědomí, že mému potomku patří zase jmění mých předků. Ne, žádný klid.... Nicolino, oj Nicolino, zaplaš ode mne všechny příšery, které se mi vrátily.... Nicolino, svatý anděli, neslyším tvých modliteb — modli se, modli, abych mohl slyšeti zvuk tvého hlasu!"

A ve svém napjetí domníval se Letsler slyšeti nebeské tóny, slyšeti, jak Nicolina ještě jednou před trůnem Všemohoucího snaží se vymoci milost pro hříšníka pokání činícího; a v tomže silném napjetí domníval se též viděti, jak za každou modlitbou padal paprsek na ruku očistěné ženy a jak se z těchto paprsků utvářela koruna. Ale dosud nebyla hotova.... Tu dala se ona do pláče — ó, jaké to byly slzy, jasné stříbrné slzy a po každé slze padl nový paprsek!

S nadšením a s blaženým roznícením pozoroval vysílený snílek, že se koruna stále doplňuje, až po poslední vroucí modlitbě Nicolinině, po její poslední stříbrné slze se doplnila. A při tom cítil, jak jeho čelem projíždí lehce ruka — jemný vánek odvál všechny nebezpečné postavy, které byl kol sebe vyvolal a jeho sluch zachycoval neustále tatáž slova: "Tato koruna připadne jednou tobě!"

Blahodárný spánek následoval po tomto nadsmyslném stavu.

Když procitl, právě jak Nisse rozdělával v kamnech oheň, měl vše, co se v noci událo, ještě ve svěží paměti a pokládal děsnou část svých vidění za zrcadlo, v němž mu Bůh ukázal jeho, jak vypadá obklopen všemi temnými vzpomínkami, než vyhledá a najde pravou svou vůdčí hvězdu. Mohl se podívati do toho zrcadla, prožíti všechny ony staré útrapy, aby důkladně mohl oceniti nedocitelný podíl blaženosti, který mu připadl z usmíření s Bohem a se sebou samým.

Převrat, který rozmluva s Georgem vyvolala na těle i na duši, prorazil kůru jistoty.

Nyní pociťoval Letsler v tiché poníženosti, že měl příliš mnoho světských přání, než aby mohl plně těžiti ze svého smíření.

Blahé projevení se Nicilinino vysvětloval si jako překrásnou naději: čím horlivěji vyhledává Boha, tím horlivěji bude se ona za něho přimlouvati, a on věřil v bdění i ve snu ve vliv modliteb milovaného ducha.

Nyní přešly jeho myšlénky na syna a on děkoval s vroucí zbožností prozřetelnosti za blaho, že nejhorší rozmluva jest již skončena....

Georg ani netušil, jaké přemáhání vyžádala tato noc na otci. — Letsler nevěděl, že Georg nepřivřel oči, leč teprv ráno. Z počátku udržovala ho živá síla blaženosti při bdění, po té, když zaslechl z pokoje otcova těžké vzdechy, polotlumená slova, bděl modle se za něho.

Ony těžké vzdechy, na polopotlačovaná slova, ony úzkostlivé pohyby hlásaly mu, že otec zabloudil této noci do své minulosti! "Ach, ubohý starý otče," pomyslil si, "ztratil jsi zase klid, který jsi po tolikerém, nekonečném trápení našel? A zrovna já —já, tvůj syn — odtrhl jsem tě od něho! Kdybych byl mlčel, kdybych navždy byl zatajil, že jsem pročetl ony listiny.... ah, nebylo to možno: musil's se jednou o tom dověděti.... Mohu se odvážit zajíti k němu?"

Georg chtěl se pokusiti o to několikrát, avšak síla mocnější jeho vůle zadržovala ho.

"Snad," pomyslil si, "není správno, že se v tomto okamžiku stavím mezi něho a jeho svědomí: snad bude nejlépe, když on sám dobojuje tento boj! Bůh, který mu vrátil klid, ujme se ho opět, nepřipustí, aby jeho duše podlehla.... Ó, moje matko, nebeský anděle, tys už dávno smířena. Modli se proto se mnou o jeho klid!"

A Georg se modlil, až bylo slyšeti slaběji uvnitř vzdechy, až přestaly úzkostlivé pohyby a až otcovy rty proslovily jméno Nicolinina tónem nasvědčujícím, že se věčná láska smilovala nad trpícím.

Tu usnul Georg sladce a neprocitl dříve, leč až záře ohně ukazovala mu všechny předměty v pokoji tak veselé a pěkné, jak je viděl z večera. A probudil se v klidu, neboť prvními zvuky dorazivšími k jeho sluchu byl ranní žalm Nissův.

"Spí snad ještě?"

Georg vestrčil hlavu do pokoje otcova a poslouchal.

"Ó, že spí.... Podívám se na něj!"

Oblékl se rychle a zároveň tak tiše, že Letsler neslyšel ničeho, dokud Georg nepřekročil práh. A tu zachvácen neurčitým děsem, že se již setká s pohledem synovým, tvářil se Letsler, že spí.

Georg přiblížil se k posteli.

"Jestli nyní pohlednu do jeho obličeje," pomyslil si Letsler, "bude on — a to zcela jistě — vyjadřovati dojmy jiné, než jaké v něm zpozoruji já."

Ale tento děs brzo povolil blahé a upřímné radosti: cítil, jak jeho čela lehce dotýká se polibek milujícího syna a slyšel ho šeptati: "Spi, spi.... co spíš, budu se za tebe modliti jako v noci!"

Nyní vymizel z nitra Letslerova stud i nedůvěra.

"Tys se v noci za mne modlil, milý Georgu," řekl nanejvýš rozechvěně, "oj, věz, věřím, že tvé modlitby zjednaly mně klid, který by byl bez mála pro mne znova ztracen! Cítím se dosud vysílen a ohromen, avšak pouze tělesně: duše vyvstala ze zápasu s novou odvahou. Bůh mne nezavrhl, neboť cítím v srdci, že mne dosud miluješ touže láskou."

"Nikoliv touže láskou, otče — nýbrž mnohem mocnější! Měl jsem dosti prudkého soužení, abych pochopil sílu bouřlivých vášní, a mám srdce, abych pochopil nesmírné soužení v životě, jaký jsi, otče, žil a mám dosti vřelého citu, abych mohl poděkovati Bohu, že konečně seslal paprsek milosti unavenému poutníku. Ach ano, ano — vše uvědomuji si v nitru. A zároveň cítím se silným, jakobych byl v nebi a přinášel si odtamtud slib, že tento nádherný paprsek boží bude od nynějška neméně jasně zářiti na tebe, otče. Nyní už je vše nahoře vyjasněno a smířeno, smířeno na nebi, smířeno na zemi!"

S věrnými a laskavými pohledy pozoroval Letsler synův obličej oživený roztouženým plápolem.

Po té bylo ujednáno pohledem a stisknutím rukou, že se minulost od nynějška pohřbí do hrobu zapomenutí....

Dlouho dopoledne, když seděli spolu v pokojíku Nicolininu, zmiňovali se sobě navzájem o choulostivé záležitosti Georgově.

Dosud vyhýbali se oba tomuto předmětu.

Nyní však nastala vhodná chvíle pro něj.

Letsler nejsa jist, přinesla-li prosba, kterou pronesl ke konci svých poznámek, již ovoce, nemohl nyní následkem této nejistoty sděliti synovi, jak několik málo hodin vyvrátilo jeho plány a přání. — Georg též pamatuje na starý plán otcův, bál se ho uraziti tím, když by se zmínil, že právě ono objasnění, které čerpal z poznámek, mělo naň docela jiný vliv než jak bylo očekáváno: místo aby ho uvrhlo kvapem do náruče Elviřiny, vrátilo mu zdravý rozum.

Několik okamžiků seděli takto mlčky.

Georg první přerušil po chvíli mlčení, neboť z rysů otcových chápal, že tento nemá v úmyslu započíti.

"Elvira byla prý zde, otče?"

"Byla, milý synu!"

"A tys ovšem poznal, že všechny tvé dobré názory o ní se osvědčily, ba že byly překonány?"

"Poznal jsem, že je taková, jakou jsem si ji představoval — taková, jakou jsem si ji vylíčil."

"Jak jsem mohl před dvěma lety vylíčiti její nynější podobu — nikdo nedovede vylíčiti Elviru... A přec, otče, měl jsem dosti síly ji opustiti."

"Zanechal jsi ji, bys se k ní zase vrátil, anebo jsi opustil Helgenas (při tom proběhl rty Letslerovými lehký povzdech), abys se tam už nikdy nevrátil!"

"Odpustil bys mně, otče, kdyby toto poslední bylo pravdou, kdybych nedbaje tvého vroucího přání vysloveného posledními řádky, (anebo snad právě vlivem tohoto přání, které příliš dobře souhlasí s mou vlastní vášnivou touhou,) rozhodl se vymknouti se mu, rozhodl se použiti trápení tvého v lepším smyslu, totiž následuje napomenutí, které jsi vyjádřil na počátku!"

Georg umlkl: neměl odvahy pohlédnouti otci do tváře, až překvapen jeho slovy náhle pozvedl hlavu.

"Podařilo-li se ti, Georgu, po přečtení mých poznámek posouditi lépe zápas tvého nitra, tu děkuji Bohu za to, že tě mé poblouznění osvítilo a jsem dalek toho, bych se cítil uraženým, že's nedbal proneseného tam přání, naopak vážím si tebe mnohem více, že's nedbaje svůdného pobízení raději vyvolil cestu, kterou, abys kráčel, tě tvé svědomí pobízí. Bůh sám asi chtěl, aby má slova měla zcela jiný účinek, než jsem předpokládal, když jsem ony řádky psal."

"Cože, otče," zvolal Georg s rozpálenými tvářemi, "mám úplně volnou ruku při své volbě? Toť pro mne nesmírným potěšením! Ale nebudeš míti velký zármutek z toho, bude-li tím Helgenas pro nás navždy ztracen?"

"Nebude-li tvoje blaženost zničena, rozhodni, milý synu, sám, chceš li ji hledati na Helganasu nebo na Strandu."

"Tato změna v tvém smýšlení, otče, vyžádala si na tobě jistě mnoho přemáhání — o tom jsem zcela přesvědčen."

"Včera byl bych pro ni trpce vzdychal, neboť dotud jsem nevěděl, jaký velký podíl má moje sobeckost v naději ve tvé štěstí. Ale ta noc poučila mne, že jsem měl lépe sebe posouditi. Sřekl jsem se všech světských přání, a to s velikou radostí. Buď proto klidný, milý Georgu! Ať dopadne volba tvoje jakkoliv, požehnám ti v každém případě: bude-li ona základem tvé blaženosti, bude zároveň i mé."

Georg nemohl se ubrániti myšlénce, jak by bylo dobře, kdyby byl otec pronesl tato slova dříve — takto by se jeho klamné váhání nebylo nikdy dostavilo.

A ačkoliv si to Georg nechtěl vlastně přiznati, cítil přes svou projevenou radost zvláštní prázdnotu následkem toho souhlasu v hlavní věci. Octl se tím ve zvláštním a pro něho cizím stavu, velmi odlišném od toho, s nímž se po dvě léta přátelil.

Tentokrát očekával Georg obvyklý spor, očekával všemožné přemlouvání, očekával, že jeho žádosti bude odporováno ohnivým vyličováním lásky a péče Elviřiny a především vlastním zármutkem otcovým nad tím, že takto zmizí drahý Helgenas z rukou jeho rodu. Ale žádný spor, žádné přemlouvání se nedostavilo: mohl se nyní bez překážky ucházeti o ruku Fanninu, kdy chtěl — nikdo se tomu neprotivil, a přesně uváženo zdál se otec při nynějším smýšlení přáti si za snachu stejně Fanny jako Elviru.

Letsler rozuměl velmi dobře němé zaraženosti Georgově. Ale umínil si, že si nevšimne jeho slabosti, přesvědčen, že by podobná narážka urazila jeho předrážděnou mysl a že by ji tak přiměla předskočit klidnou rozvahu.

V tom posledním se však Letsler zklamal.

Georg nebyl do té míry sláb, aby třebas sekundu se rozpakoval ve věci, pro kterou zažil mnohou krušnou chvíli a kterou nyní neodvolatelně rozhodl: byl jen poněkud překvapen tím, že už nemůže nikomu odporovati.

Ale po několika minutách, které v nedostatku lepšího použil k tomu, že zatím překonával vlastní nevysvětlitelnou zdráhavost, řekl Georg s upřímným úsměvem: "Nu, dobro nepřichází nikdy pozdě, otče.... Zajedu co nevidět na Strand — jistě měla Fanny pro mně nejeden sdílný povzdech, když se dověděla o mém neštěstí!"

"Zajisté, o tom není pochybnosti. Ubohá děva měla tohoto roku dosti starostí."

"Karolus zmínil se mi velmi zběžně včera, že patron Holmer dostal se do nějakých nepříjemností s yachtovým poručíkem — ale snad to nebylo nebezpečné, doufám."

"Ano, bylo velmi nebezpečné: šlo zde takřka o celé jeho jmění a o ztrátu obchodního oprávnění. Yachtový poručík číhal dávno na příležitost, chytiti důkladně Holmera, když tento nechtěl v odměnu za jeho nevšímavost přemluviti Fanny, by přijala jeho opětované ucházení. Když se mu konečně příležitost naskytla a Fanny ho odmítla, poznali oba Ture Grana pořádně."

"Velký Bože, moje ubohá, ubohá Fanny!" zvolal Georg celou svou duší opět u své přítelky z mládí.... "Ale vypravuj mně, otče, o bližších okolnostech."

Letsler, který znal dobře onu trapnou historii, mohl vyhověti přání synovu.

A Georg sledoval s nejhorlivější sdílností scény, které mu otec nyní líčil.

Nebylo zapotřebí víc než vědomosti o Fannině chudobě a takřka bezbrannosti, aby dřímající láska Georgova znova procitla. Jeho srdce se rozehřálo úplně důkladným popisem všeho jejího jednání, o němž se Letsler dověděl z části od Nissa, z části od Karola, který se tam okamžitě odebral a dověděl se o všem od Holmera, proměněného v chudáka, který nyní obviňoval tvrdohlavou dceru ze svého neštěstí.

Georg domníval se viděti Fanny oné bouřlivé noci, kdy sám zápasil o život a o zboží, viděti ji se srdnatostí muže vykonávati chytrý čin, k němuž ji péče o otce vybídla.

Po té viděl ji též se šlechetnou rozhodností odmítnouti nabídku Ture Granovu a dobrovolně dáti přednost jakémukoliv zlu před spojením s ním. Ale nejjasněji se mu objevovala oné druhé noci, kdy yachtový poručík naposled dával jí rozhodnouti, oné noci, kdy ona měla osud otcův v rukou a přec byla neoblomná.

Fanny sama neprozradila ovšem ničeho o tomto posledním pokusu yachtového poručíka. Zpráva o tom nebyla rozšířena nikým jiným než Luktare-Kallem, kterýž dopálen nerozhodností představeného v takové záležitosti, která měla býti mezi nimi oběma jasnou, rozhodl se jednati na vlastní pěst; když se totiž rozešli u sklepního prahu, plížil se Kalle za yachtovým poručíkem a vyšpehoval jeho účel, by v případě, že by se mu týž podařil a vše bylo umlčeno, mohl sám na sebe převzíti úřední výkon a zabaviti zboží, neboť Kallovi se nezamlouvalo, aby tato událost, o kterou se tolik sám přičinil, byla jen poručíkovi k prospěchu.

Když tedy nápadník dostal znovu košem, dovedl si Kalle na pěti prstech vypočísti, že mu nyní stačí pokračovati ve své podřízené úloze, a jak už víme, nečekal na ujednané znamení.

Došlo-li něco o této zamýšlené samostatnosti Kallově k sluchu jeho představeného, o tom není ničeho známo, a jestli se tak stalo, je jisto, že tento uznal za nejvhodnější, nevšimnouti si toho vůbec....

"Není ona ženou zasluhující vší úcty, otče?" řekl Georg a seskupoval ve svém nitru všechny rozptýlené rysy jasné podoby Fanniny.

"Největší úcty rozhodně, Georgu, avšak mám tě napomínati, bys si počínal nanejvýš šetrně, když jsi.... rozumíš.... nepsal ničeho o svém návratu, a já jsem musil pokládati, jak se samo sebou rozumí, za svou povinnost mlčeti o tom, kde se zdržuješ?"

"Buď bez starosti, otče — půjde to nyní velmi pomalu! Avšak dopřeji si času, neboť nebudu-li hned odmítnut, přezimuji na Svatojanské skále."

Letsler přikývl, dávaje na jevo svůj úplný souhlas.

"A jaké veselé, příjemné dny, otče, zažijeme spolu — ach, už je tomu dávno, co jsem strávil delší dobu ve svém starém, milém domově! Zařídíme se nejpohodlněji, a uvidíš, otče, že si vymyslím tolik různých prostředků pro tvou zábavu, že až přijde jaro nebudeš se chtít ode mne odloučiti, nýbrž dáš souhlas k návrhu, který dávno nosím v hlavě, totiž abys na rok nebo více přestěhoval se ze Svatojanské skály do kajuty Elviry-Kornelie. Tam, budeš-li totiž, otče, s tím souhlasiti, budeme stále pospolu — a kde budeš, otče, žíti nevyrušován, kde najdeš lepší domov, ne-li na mé lodi?"

Tváře Letslerovy změnily poněkud barvu. Jeho prsa se dmula při myšlénce, že bude moci ještě jednou rozhlédnouti se po šíré pláni, kolébati se na brizze Georgově, slyšeti jeho hlas, až bude dávati rozkazy, a viděti se sama zasypána jeho láskou: to všechno budilo u něho nový překvapující dojem, že Georg vlastně očekával jeho souhlas.

Ale barva zmizela Letslerovi s tváří, přání mu vyhaslo a on odpověděl s nevýslovnou něžností v hlase: "Žehnám ti, milý Georgu, že's u mne vzbudil tuto myšlénku: potěšila mne na okamžik ryzí radostí. Ale když jsem nyní sestárl, je pro mne lépe zůstati na skále, na níž jsem tolik let žil; za nic na světě nechtěl bych zemříti jinde než ona, která zde zemřela."

"Tak musíme využiti doby, co budeme pospolu, otče.... A nyní rozbalme zavazadla!"

"Drahý hochu, donesl's domů tolik toho, že nebudeme konečně míti pro to místa."

"Nu, tak si postavíme ještě komůrku — budu míti neobyčejnou radost, budu-li přesvědčen, že se zde, otče, po tu dobu, co jsem nepřítomen, procházíš a že se těmi maličkostmi těšíš."

"Také tak jednám: vidím tebe ve všem.... Ale nyní, slyším, dostaneš jiného pomocníka, mámeť zde Karola...."

"Ano, je zde, a že jsem sem nezahlédl ráno, toho příčinou je, že jsem měl doma plné ruce práce, chystaje se k velké slavnosti. A nyní chci pozvati kapitána Letslera a starého pána.... Ne, ne, pane Letslere — nepomůže vám nic!"

A také mu nic nepomohlo, neboť Georg přešel hned na stranu Karolovu a tak seděli brzo všichni čtyři, Letsler, Georg, Karolus a Nisse v člunu, který odjížděl k můstku Grafvernskému.

Na můstku stál stařík Elias, mávaje čepicí na uvítanou milým hostům, a za ním byla sličná Johanna se syny.

IX.

Když byl patron Holmer po několik týdnů následkem úplné duševní slabosti upoután na lože, spoléhal posléze na své slabé síly a vstal. Ale byl tak malátný, tak skličený, tak na duchu skleslý, že nebyl s to představiti si lepší dobu nad nynější.

Holmer stěžoval si ustavičně na své neštěstí a od Božího rána až pozdě do večera vyčítal Fanny, že je ona příčinou všeho, při čemž jakoby se vlastně mstil, připojoval často ujištění, aby pokládala nyní za zcela jisté, že se nikdo na ni nezeptá a že bude nyní úplně chráněna před jakýmkoliv ucházením, když nemůže očekávati groše věna.

S nadlidskou takřka trpělivostí poslouchala tohle vše Fanny, než neposlouchala to s lhostejností bezstarostnou, nýbrž pociťovala v nitru, že její otec má alespoň částečně pravdu, ale proto nepřestávala ho stále povzbuzovati, obveselovati a líčiti mu lepší budoucnost, třebas sama neočekávala radosti v budoucnu, neboť k ostatním jejím zármutkům přidružila se zpráva o ztroskání lodi Georgovy a jeho pobytu na Helgenasu, z čehož vyciťovala Fanny, že jeho srdce pro ni je neodvolatelně ztraceno.

Ale nyní nebyla doba oddávati se zbytečnému zármutku: nyní bylo zapotřebí činu.

"Nevím, jakou máš naději do budoucna?" pronesl jednou Holmer. "Až budu nucen vzdáti se obchodu — a toto sdělení bude mně co nevidět doručeno — musíme býti připraveni na nejhorší a na život takřka z ničeho."

"Doufám, že z milosti Boží a z naší práce budeme moci uhájiti živobytí, drahý otče! Mám totiž návrh.... Nabízel jsi mně, otče, před nějakým časem, bych stala se tvým obchodním společníkem, což dokazovalo, že jsi důvěřoval v mou schopnost. Máš-li tuto důvěru dosud, můžeme podati žádost, abych na vlastní jméno mohla otevříti obchod na Strandu. Pak bude všechno jako dříve pouze s tím rozdílem, že obchody budou uzavírány mým jménem."

"Hm, hm, to by nebylo tak špatné, avšak, jak chceš ke kozlu započíti obchod bez úvěru a rukojemství, a kdo myslíš, že se za tebe zaručí?"

"Karolus Eliasson jistě a on je tak zachovalý a známý muž, že jeho jméno je všude váženo."

"Ah tak.... ty myslíš kramářství?"

Pokračování bud.

Předplaťte se na Pokrok Západu, pouze $1.00 ročně.

World's Records

1025 miles in 1047 minutes—by the Burlington, February 15, 1897.

14.8 miles at the rate of 98.6 miles an hour—by the Burlington, March 24, 1902.

The world's records for reliability of train service and courtesy of employés are also held by the Burlington Route.

Chicago and East.
Denver and West.
Kansas City and South.
St. Louis and Southeast.
Montana and Northwest.

Burlington Route — Tickets, 1502 Farnam St.

První český hudební závod.......

Veškeré dechové a smyčcové nástroje a všechny příslušnosti k nim........

Hudebniny pro kapely a školy pro všechny nástroje.

České tahací harmoniky. Cenníky zasílám zdarma.

Jednatel firmy: V. F. Červený a Synové z Hradce Králové, hotovitelů světoznámých hudebních nástrojů.

Louis Viták, 204 Wabash Ave., Chicago, Ill.

FAUST nejříznější a nejlepší PIVO V TRHU

......čepuje žoviální náš hostinský......

John Ondráček v Národní Síni.

O chutný zákusek není u Johna nikdy nouze. Kromě výtečným st.-louiským malvazem obslouží vás též výbornými víny a likéry a jemnými doutníky.
Navštivte jej a podruhé jinam nepůjdete.

Vkusně zařízený Hostinec ......vlastní...... Anton Linnemann roh 13té a Dorcas ul.

Metzův řízný ležák stále na čepu. Výtečná vína, jemné likéry a vonné doutníky. O přízeň krajanů žádá Tel. L 2727 Anton Linnemann.

STORZ BREWING COMPANY

——VYRÁBÍ——

v sudech i lahvích a po celém západě rozesýlá výtečný ležák.

A. N. Frick & Son Co.

Velkcobchodníci a importéři

LÍHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupci firmy: L. Kirscht Sr., Frick erbetz.

Tel. 544. 1001 Farna ul., Omaha

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."

Vaří nejlepší druh ležáku

Cabinet a Extra bledé v soudkách a v lahvích.

Vyrovna se každému a žádné ho nepředčí

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost. Veliká pečlivost a obchodní opatrnost

NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecenstvo.

NAŠE ODMĚNA. Stále se zvětšující obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brew'g Co.

Staří a spolehliví sládci.

Vaří a lahvují výborné pivo.

Telefon 119. OMAHA, NEBR.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj, oblíbí si zajisté naše "*GOLD TOP*" lahvové pivo. Jest lehké, perlící se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody—neníť v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb paintových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvují výborné pivo.

SOUTH OMAHA, NEB.